

Byli jsme pochváleni za stezku odvahy

Nejsme už ve školce žádnými nováčky a tak dobře víme, co to znamená, když se na nástěnce objeví plakátek s dýní...už se zase blíží Halloween... Nemůžeme se dočkat: „Kdo všechno přijde a kdo se bude nejvíc bát?“

Ve stanovený den spěcháme ze školky domů, ale krásně vyšňoření a náležitě pyšní na své masky se tam brzy vrátíme zpět. Naše lampionky září v tmavých ulicích. Budova školky je také trochu jiná, než na jakou jsme zvyklí za bílého dne. Ponořená do tmy nahání strach.

Pozdravíme se s kamarády a už nás odvádí paní učitelka. Přezujeme se a ve dvojicích vstupujeme do neznáma. Cestu nám ukazují světélkující kroužky na podlaze. Procházíme kolem osvětlených vydlabaných dýní. „Není se čeho bát,“ ujišťujeme se navzájem-„vždyť jsme je sami pomáhali vydlabávat.“ Jenomže teď, se světýlky uvnitř, vypadají tak nějak více strašidelně.

Je těžké nevykřiknout, když po nás znenadání sáhne něčí ruka. Procházíme místností plnou nafialovělé mlhy a kolem pavoučích sítí. Se zatajeným dechem překračujeme chlupaté pavouky, kteří hýbají nohama, prolétáme se mezi světélkujícími obřími mouchami. Zrychlujeme krok, když se na schodišti ve větru pohybuje duch. Srdíčko nám tluče rychleji, když se ozve strašidelná hudba a v ní se mátožně pohybují postavy.

V ručce pevně svíráme papírek, na který dostáváme razítka za splněné úkoly-každé stanoviště někdo hlídá a nám se docela uleví, když v masce poznáváme naši paní učitelku, paní učitelku z vedlejší třídy a taky děti, které s námi chodily do školky před pár lety a teď už nějakou dobu sedají ve školních lavicích.

Po té, co jsme vylovili ze slizu pavouka, vypili krvavý nápoj a prošli kolem pavoučí ženy - paní ředitelky, se blížíme ke konci. Nazouváme si boty a se získanými trofejemi - strašidelnými korálky z bonbonů kolem krku, kouzelnickou hůlkou a světélkujícím náramkem na zápěstí běžíme sdělit rodičům své dojmy.

A sotva Halloween skončil, už se těšíme na příští rok na další. Protože Halloween, stejně jako veselé čertování a čarodějnice, k naší školce už zkrátka neodmyslitelně patří.

Paní učitelky, děkujeme!

Za rodiče a jejich děti
Eva Vrbová

